

Pročež tebe se spustím,
světe márný,
synům tvým tě poručím,
pláče hodný,
již sem od tebe v hojnosti
falše zkusil od mladosti,
tvé sliby a tvá slova
poznal sem, že sú Iřtívá.

Obrátím se v mém smutku,
zarmúcený,
k jedinému po Bohu
potěšení,
k Marii Boží Matičce,
po porodu ctné panence;
neb žádné falše nezná,
tá je vždycky upřimná.

Tá bídným a chudobným
nezamítá,
od ní pomoc v neštěstí
jestiř hbitá,
pomáhá i potěšuje,
truchlivé obveseluje;
nemocné uzdravuje,
i chudým posluhuje.

Tú sobě já zvořuju
za matičku,
Spasitele našeho
ctnú Rodičku;
neb buď v chudobě, v žalosti,
neb v jakékoliv těžkosti,
neni nad ni v jistotě
upřimnější v tom světě.

Byť mně strach a bolesti
obklíčily,
d'ábeľ, peklo, smrt' k duši
přikročili,
kůži na mně rozedřeli,
byť i již pohřbiti měli;
ach mně nic se nestane,
Matička mně zastane.

V mém strachu a súžení,
v mé těžkosti,
přispěje Matička má,
i v úzkosti
podá ruky sníženému,
na poľo již umřelému,
vysvobodí z úzkosti,
vede do radosti.

Pročež se k Tobě, Matko,
obracuji
co v světě vždy milého,
zavrhuji,
Ty budeš od teto chvíle
v smutku potěšení milé,
Panenko miřostivá,
Matičko dobrotivá.

Tebe jakžto Matičku
budu ctiti,
v životě i v nemoci,
též při smrti;
dokud' bude duše v těle,
dotud' můj duch vzývat bude
Tebe Boží Rodičko,
miřostivá Matičko.

Tu již budu bezpečný,
když tak skonám,
Tě, Maria, vzývaje
ducha odevzdám;
věřím, že mne neopustíš,
duši všeho zlého sprostíš,
z této bídné žalosti
vedeš do radosti.